

[Arbejdsministeren]

Det var baggrunden for dagsordenen, som også er indeholdt i dette forslag.

Siden januar måned har vi lyttet, været opmærksom på de reaktioner, der er kommet både fra faglige organisationer og fra erhvervslivets organisationer – for der har jo været reaktioner fra begge sider, som det har været vigtigt at notere sig.

Det, vi gør nu, er at vedtage nogle spilleregler for arbejdsmarkedet, nogle spilleregler for virksomhederne. Vi vedtager ikke noget, der forringer virksomhedernes konkurrenceevne. Vi vedtager ikke noget, som betyder, at man nu ikke vil ansætte folk, når der kommer ordrer i hus. Det er altså et sæt spilleregler for spillet mellem arbejdsgiver på den ene side og lønmodtager på den anden side, og i et moderne retssamfund må vi selvfølgelig lægge vægt på, at spillereglerne er ordentlige, og at de overholdes.

Man kunne naturligvis godt, meget ideelt set, have lyst til at lave nogle meget flotte regler, nogle trykregler med meget lange varsler, som man har det i andre lande, dvs. ordninger, som betyder, at man ikke har nemt ved at fyre folk. Det ville jo være nogle flotte medaljer, kan man sige, hvis vi kunne lave sådan en meget ideel varslingslovgivning. Men det er jo også sådan, at alle medaljer har en bagside, og netop det udvalgsarbejde, der ligger bag os nu, har vist, at der er bagsider af medaljer. Hvis man vedtager lovforslaget i dets nuværende skikkelse, vil det uden tvivl for nogle virksomheder betyde, at man venter med at ansætte nye medarbejdere, og dermed får vi ikke beskæftigelsesmæssigt gevinst af det opsving, vi er inde i.

En anden bagside af medaljen kan være, at man pålægger de nuværende medarbejdere mere overarbejde – overarbejde, som der er nok af i forvejen, og som mange gerne vil bidrage til ikke yderligere forværres.

Der har hos mig, hos regeringen, under dette udvalgsarbejde og i hele denne debat været en stigende bekymring for, om vi nu ændrer karakteren af vores arbejdsmarked på den måde, at man i stigende grad ansætter folk som løsarbejdere, ansætter folk på arbejdskontrakter til et konkret arbejde eller ansætter folk i tidsbegrænsede perioder for at undgå disse varslingsregler.

De tre ting tilsammen siger noget om, hvor hårfin balancen er mellem sikkerheden og beskyttelsen af medarbejderen og muligheden for at få flere medarbejdere ind i beskæftigelse.

Derfor har vi set et behov for at justere dette lovforslag, en justering, som vi i regeringen samlet set er meget glade for. Vi mener, det er godt, at det beredskab, den pulje, det udrykningshold, nu bliver bragt på banen, når der er fyringer i stort omfang.

Jeg tror, det var hr. Poul Nødgaard, der spurgte, hvordan det udrykningshold, den pulje, skal administreres. Jeg skal gøre det ganske kort. Det står faktisk i betænkningen, men jeg vil også gerne sige det heroppefra. Det betyder, at hvis en virksomhed fyrrer mere end halvdelen af sine medarbejdere, skal der samles lokale, regionale aktører, der er optaget af at mildne virkningerne af fyringer. Det er arbejdsformidlingen, det er arbejdsmarkedsrådene, det er repræsentanter for uddannelsesinstitutioner, repræsentanter for Erhvervsrådet og repræsentanter for kommuner, for Erhvervsfremmestyrelsen og for Arbejdsmarkedsstyrelsen. Den lille gruppe af mennesker skal lægge en plan for, hvad der skal ske arbejdsmarkedspolitisk, og hvad der skal ske erhvervspolitisk. På hvilken måde skal man organisere noget uddannelse, eller på hvilken måde skal man sikre en aktiv arbejdsmarkedspolitik?

Meningen er, at en gruppe ansvarlige lokale folk skal tage hånd om sagen, og de skal have mulighed for at trække på en pulje, så der faktisk kan ske noget.

Jeg vil også gerne her ved anden behandling sige, at i forbindelse med ændringsforslagene er det værd at hæfte sig ved, at man . . . Kan jeg ikke godt få lidt ro? . . .

Anden næstformand (Grove):

Må jeg bede om ro i salen!

Arbejdsministeren (Jytte Andersen):

Det er faktisk værd at hæfte sig ved, at vi lige præcis har fundet den balance imellem lovgivning på den ene side og aftaler på den anden side, som er vigtig i dansk arbejdsmarkedspolitik. For jeg vil gøre hr. Per Stig Møller og hr. Helge Sander opmærksom på, at man jo kan lave kollektive aftaler, sådan som loven er indrettet – det kan man gøre på EU-delen – men